

EDITA: PAX - CHRISTI TIANA

April-76

TERESA PAMIES

a la Sala de Junes del "Sindicat de Pagesos"

LA DONA A CATALUNYA

Certament, els qui van poder assistir a la conferència de Teresa Pàmies no en van sortir defraudats. Tot i que el tema girava entorn dels problemes de la dona, podem dir que Teresa Pàmies ens va tornar una mica el nom de cada cosa.

Va parlar clar. Clar i català. Els problemes de la dona, no són uns problemes aïllats. Més ben dit, són els problemes que tenen, avui, els homes i les dones de l'Estat espanyol. No es tracta de fer la guerra al marit. No es tracta de deixar l'home per terra. Es tracta de lluitar —junts, home i dona— per allò que els falta a tots dos. Tan sols així, aconseguirem d'arribar a un estat de coses que facin possible l'establiment d'una igualtat home-dona. Tota la resta és desviar l'atenció cap a discussions estèrils que avui poden produir un buit immens entre nosaltres.

Teresa Pàmies posà com a exemple el gran moviment associatiu de dones que proliferà a Catalunya durant la República. Aquell que hagi llegit els seus llibres sabrà que ella va ser un dels artífex d'aquest moviment. Qui, doncs, ens en podrà parlar amb un coneixement de causa més gran? Segurament ningú, avui.

Teresa Pàmies no ens volgué parlar de les dones il·lustres. No volgué parlar de dones científiques, metgesses, escriptores, etc., que a ben segur haurien creat el convenciment que això és l'alliberament total de la dona. No. Teresa Pàmies marcà, sobretot, el paper de la dona que des del seu treball a casa seva, a la fàbrica o al seu despatx, forma una pinya amb el seu company, que lluita i que treballa. Ens parlà d'un sacrifici i d'un pro-
cés que haurà d'anar a parar —inevitablement— a una sortida plenament lliure i democràtica. Es llavors quan podrem parlar de l'alliberament més enllà d'uns tòpics que avui només poden portar-nos a la confusió i el desencís.

Teresa Pàmies tocà de peus a terra. I ho feu en una terra que coneix malgrat que —precisament per lluitar— va haver d'abandonar durant un llarg període. En una terra que avui encara és privativa per a molts. Tant, per homes com per dones.

Potser quan aquests homes i aquestes dones —ens referim, naturalment, als milers d'exiliats que encara hi ha— puguin tornar lliurement a casa, és quan haurem d'afrontar novament el problema "femení". Mentrestant, com Teresa Pàmies, pensem que entre els homes i les dones, és més fort allò que els uneix —i el perquè lluiten— que allò que els separa.